

XXXII

Старий Онуфрій Лопата помер, і на його місці замешкав побережник у панському ліску — старий Петро.

Та не він сам. З ним і Анна. Він одружився з нею.

По чотирьох місяцях у шпиталі вилічилася вона і станула в домі шпиталєвого директора на службу. Там перебула більше як рік. Петро відвідував її враз із сестрою кілька разів при нагоді й намовляв вертати до рідного села. Вона послухалася і вернула.

Вернувши, зложила в руки Докії заслужені гроші і станула в неї за робітницю.

Була тиха, маломовна й у роботі невтомима. Про минувшість ніколи не згадувала. Коли спімнув іноді хто про її горе та про померлого судженого її, вона предивно бентежилася. Мішалася, неначеб не могла з чогось-то опам'ятатися. Не відповідала, хмурилася, і ніхто не міг зрозуміти, що в ній діялося...

Одного разу Петро, повернувши з поля, де кілька день працював із людьми і Анною, заявив сестрі, що хоче посватати Анну.

Докія перепудилася.

— Вінчатися хочеш із нею? На старість? Сміх з себе пустити? Не находив досі дівчини, аж ось кого найшов! Здурів на старість!

Їх рід попівський, — а вона...

Він махнув рукою. Та махнув так, що вона зрозуміла, що сим разом спротивиться всім її словам.

— Аби мені вже на старість не було кому й білля випрати? — відповів гірко. — Як ти очі замкнеш, Парасинка твоя злагодить? Иди, спитай в неї тепер, де її чоловік і старина його і їх діти за господарством? А по-друге, ти знаєш, яка Анна? Иди, стань із нею в полі до роботи, як я ставав — чоловік — з нею день у день цілий тиждень, — а відтак побачиш, що вона варта! Я постарівся, але багато таких робітниць, як вона, не видів. Прямо з заліза. Робить, та й робить, та й робить, і ще б годна робити... Знай, я її візьму!

Докія задумалася.

Мудра була й розважна, і мов та цариця, що хоч без корони, та все правила всім.

Тут треба було добре роздумати.

Її брат говорив правду. Він на жарт не говорив. Сказавши своє, стукнув кулаком у стіл і, закинувши гордо голову назад, мов лев, вийшов мовчки з хати. Значить — він учинить те, що заявив їй.

Він говорив правду, що коли її не стане, він хоч і який моторний, хоч роз чоловік собі, а проте стане без неї круглою сиротою. Ніхто його не догляне. Її донька має свого чоловіка, свої діти, господарство й інші клопоти, і куди він притулить свою голову? Чи не в Мендля на Гоппляпу?

Що чоловік без жіночих рук?

Глина.

А ще на старість. А вони вже не молоді: вона й він.

А Анна — що вже було з нею, то було, — а вона все-таки не з тих, аби їй не варто честі віддати. Руки її хіба з золотом нарівні поставити! Що ж робити?

Нехай її вже бере! Таке вже мало його бути. З самого початку. Він не находив пари замолоду, аж по стільки роках на неї наважився, а вона з розуму сходила, доки доїхала кінця своїй дівочій долі.

Не їй тут, старій жінці, в дорозі ставати! І чи помогло би воно?

Ет!..

Івоніка говорив на весіллі її Парасинки, що справить своєму Михайликові таке весілля, що такого село борзо (скоро) вдруге не побачить і не забуде скоро — та й справив. Але яке?.. Як нині, бачить усе, як було... як гуляли в дворі... як Михайло гуляв... як Петро й Анна гуляли... як пішли всі вихром і навіть вона з Івонікою кинулися шаліти... а хто бачив, що кому за плечима стояло?..

.....
Нехай поберуться! Господь один знає, в чім добро, а в чім лиха година.
І побралися.

П'ятий рік живуть уже разом.

В них коло хати рівновага й лад. Той лад, що його витворює невтомима праця і твердий ясний ум. Петро відмолоднів і мов удвоє подужав. Працює, товчється, вештається і — як говорять люди, жартуючи — на старість «мастки збиває».

Добре живуть. Вона дуже добре дбає про нього. Совісна й вважлива, мов коло скла, коло нього ходить, а перед Докією мов перед рідною матір'ю кориться. Не має їй що Докія закинути, бо все в неї по правді йде. Петро справді гроші пряче, хоч ніяк йому про маєтки й думати.

В нього є хлопчина, і се він робить задля нього. Придумали його віддати до школи. Нема йому що до землі прив'язуватися, — урадили, — вона іноді лише самого горя наносить! Нема що до неї приростати! Вона не кожного щастям наділяє!

А старий Івоніка, що про се довідався, оживлено піддержує їхню думку. Тайком перед Марійкою пішов до нотаря і записав хлопчині щонайкращий ланець Михайла. Нехай колись і вчений згадає добрим словом його нещасного покійного сина...

Він дивно прив'язаний до тої поважної, лагідної молодиці, що мов той добрий ангел снується в хаті й по надвірку, і для нього, коли б він й не спинився в її хаті, все ласкаве й добре слово має. «Невісткою» своєю називає її, і гірко-болісно всміхається при тім, сам із себе. Хлопчину її медом угощає і, як внука, голубить. Се одинокий золотий промінчик на тихих полях, що викликує від часу до часу усміх на його устах і що ним він справді радується.

А Марійка? Понура та горем розколена вдача, що з нею?

Вона бачить той промінь, що паде золотим пасмом із тої дрібної хатини в душу її чоловіка, але він у ній лише жаль викликує.

Ніколи не переступає її нога порога хати у веселому ліску, ніколи й не спиняється нога молоді поважної жінки коло самотного бурдея.

Лінія між ними ніяк не може вигладитися; тут станув уже жаль матері до матері й не уступиться ніколи з-поміж них.

Часом, коли хлоп'я у веселому розбігу за Івонікою примчить аж до бурдея, коли побачить його стара жінка, її мов на ножі щось бере. І простягнула би руки за ним, пригорнула би до осиротілого серця — воно їй чимось близьке, чимось рідне, чимось дорогого покійного сина пригадує, та тут і кам'яніє на місці й невимовно гіркий спомин поринає гострим ножем у душу.

Вона відіпхнула колись свого внука від свого порога, відігнала з матір'ю, мов собаку, що був би уже таким, як оцей, і огрівав задубнілу з жалю душу й осиротілу хату розвеселяв, — а так божевільний жаль огортав її. Сама всьому винна. Сама-саміська вона. Дрижачими руками наповняє дитині капелюшок лакітками, на які здобувається самотна оселя в полі. Сушеними овочами, горішками, іноді й булочкою — і відсилає додому. Неспокійним поглядом і дивно зміненим зором наказує дитині вертати скоро до мами... Воно вертається послухно пильненьким кроком і ушасливлене до мами, а нещасна здіймає грізно кулак і грозить страшно в сторону, де проживає той, що винен їй горю. Нехай господь поступить із ним, як він собі на те заслужив...

Анна дрижить над своїм хлопцем якоюсь боязкою любов'ю з цілої поважної, глибокої душі, що натерпілася до дна, і знає лише одну мету — вивести дитину свою в люди. Її колишнє горе відтворило їй очі, і інстинктом своїм пізнала життя — світ. Гарує і працює від рання до вечора на

здобуття засобів до науки для сина, й щось мов силує її відірвати його від землі.

З нього будуть люди, як покине землю.

Якісь інші люди, як вона, як всі ті, що оточують її, як ті, через яких натерпілася стільки у своїм молодім житті та що передчасно зломило її. Не розуміє ясно, чому, по якій причині, але відчуває се й щиро переконана.

А Петро піддержує її в тім.

Дрібне хлоп'я з задуманими очима своєї матері його мов до життя відновило. Коли воно спить, відганяє мухи від нього, а руки його, великі залізні руки, прямо бояться доторкнути дрібного тільця, щоб не завдати йому болю. Воно ж дороге. Воно всіх займає. Щось має за собою, чим в'яже до себе й керує...

І так тяжать на нім надії — якісь несформовані, прегарні, горді надії — здається, самих терплячих і упокорених — і він їх має сповнити...

Виросте — в нім прокинеться батьківська, героїчна вдача, глибокий, віщий інстинкт по матері, — вони попроведять його в інший світ... І він сповнить ті надії...

Чернівці, 7 цвітня 1901